

Euthanasie: een persoonlijke getuigenis door **lezer**

Alhoewel ik lang heb getwijfeld om mijn 'ervaring' te 'delen' wil ik toch één of meerdere elementen toevoegen aan het jongste euthanasiedebat.

In juni 2004 werd bij mijn (op 7/5/2006 overleden) echtgenote de ziekte A.L.S. vastgesteld, amyotrofe laterale sclerose. Een vernietigende spierziekte die kan leiden tot volledige verlamming en in ons geval niet behandelbaar was en niet te genezen viel.

Mijn echtgenote wenste van bij de diagnosestelling dat zij "niet tot het bittere einde" zou moeten gaan en drukte de wens uit om, zodra zij daarvoor het ogenblik gekomen achtte, euthanasie toe te (laten) passen.

Na bespreking met de behandelende arts(en) werden de nodige formulieren (een wilsbeschikking) daartoe ook ingevuld.

Al snel kon mijn vrouw minder goed spreken en zetten zich de eerste verlamningsverschijnselen in. Na enkele maanden kon ze niet meer fietsen of een auto besturen. Langzaamaan werd ook het stappen steeds moeilijker en werd een rollator aangeschaft. De 'aftakeling' ging zo snel dat ze ook niet meer zonder rolstoel kon. Ook bij haar persoonlijke hygiëne had ze al snel hulp nodig. Meer en meer werd niet alleen zijzelf, maar ook ons hele gezin, door de ziekte gegijzeld. Vanaf half 2005 was er dan ook zo goed als 'permanente aanwezigheid/hulp' vereist. Dankzij de fantastische inzet van onder meer familie en buur is zij tot bij haar overlijden thuis kunnen blijven en werd haar alle hulp en ondersteuning geboden die nodig was. Begin 2006 diende ze een maagsonde te laten plaatsen. Eten/drinken was immers zo goed als onmogelijk geworden. Ze beschouwde dat zowat als het einde van de 'levensgeneugten'. Enkele maanden later drukte ze dan ook - opnieuw - de uitdrukkelijke wens uit dat euthanasie zou worden toegepast. De nodige afspraken werden gemaakt met de huisarts.

Aanvankelijk dachten we dat de al in 2004 ingevulde wilsuitdrukking voldoende was.

De procedure schrijft echter voor dat het om een 'herhaalde vraag' moet gaan. Hoe moeilijk dat voor haar ook was (spreken kon niet meer, het gebruik van een 'hulpmiddel', een lightwriter, kon nog maar zeer moeizaam), zij diende haar vraag dus enkele keren te herhalen. In het bijzijn van getuigen en dokter diende zij ook een nieuwe verklaring te dicteren (in haar geval intikken op het klavier van de lightwriter). Bovendien kwam er een 'neutrale' arts aan te pas die haar eveneens moest ondervragen over haar wil tot euthanasie. Die arts diende ook advies te geven aan de arts die de euthanasie zou uitvoeren.

Uiteindelijk werd bij haar - bij volle bewustzijn, want alhoewel haar lichaam was

afgetakeld is haar geest tot op de allerlaatste seconde intact gebleven - op 7/5/2006 euthanasie toegepast. Tot op vandaag ben ik ervan overtuigd dat de te volgen procedure een goede procedure is.

Dré Wolput, Turnhout

Publicatiedatum : **2007-07-03**

Sectie : **Opiniemakers**